

LAPIŲ SLĖNIS

CHARLOTTE
LINK

PSICHOLOGINIS
TRILERIS

Alma littera

1987 METŲ SPALIS

Berniukas nebuvo tikras, ar iš tiesų matė lapę, ar ten buvo koks nors kitas žvėris, bet paskui nusprendė, kad tai turėjo būti lapė, nes ta mintis jam labiausiai patiko. Ji kaip lygus tamsus siluetas praslydo per nedidelį slėnį, tarp žolių, tarp žemų krūmų, akmenų, ir, kai atsidūrė kitoje pusėje, vienintelėje vietoje, kur slėnis virto ne švelniai viršun kylančiu žolėtu šlaitu, o statmena akmenų siena, nėrė tarp jų ir dingo, lyg siena ją būtų staiga prarijusi.

Berniukas nudžiugęs apsidairė. Atrodė, tarsi uoloje būtų landa, plyšys, pakankamo dydžio, kad į jį be vargo galėtų šmurkštelėti vidutinis žvėris, toks kaip, tarkim, lapė. Jam parūpo iširti šią paslaptį. Berniukas paliko žolėje savo dviratį ir nukurnėjo prie kalvos. Jis puikiai pažinojo tą vietą, dažnai atvažiuodavo į mažą slėnį, nors iki jo buvo penkios mylios kelio. Slėnį buvo sunku rasti, nes nebuvo kelių, kurie į jį atvestų. Užtat čia galėjai laisvai jaustis. Gulėti saulėkaitoje arba sėdėti ant akmens, spoksoti į dangų arba tiesiog svajoti.

Berniukas pasiekė tą vietą, kur buvo dingusi lapė. Anksčiau, kai buvo mažesnis, jis dažnai karstėsi šia uolų siena įsivaizduodamas, kad kopia į Everestą. Dabar jam buvo jau dešimt metų, ir tokie žaidimai atrodė vaikiški, tačiau jis dar puikiai atsiminė tuos jausmus, kuriuos kėlė tas skardis. Tada, beje, jis niekad nieko nepastebėdavo, kas leistų manyti, kad sienoje yra kokia nors anga.

Jo širdis tankiai plakė, kai ieškojo urvo tarp aukštų paparčių, kurie čia augo ir buvo dar šlapi po vakarykštės nakties lietaus. Jis buvo tikras, kad lapė dingo kaip tik čia, toje vietoje. Jis koja pajudino uolą. Atskilo keli akmenukai ir nuriedėjo į paparčius.

Prieš jį buvo plyšys. Berniukas anksčiau niekad negalėjo jo pamatyti, nes jį dengė paparčiai, bet sienoje aiškiai žiojėjo plyšys, pakankamai didelis, kad į jį galėtų įlįsti lapė. Berniukas ėmė šnupuoti iš susijaudinimo. Jis įkišo ranką į plyšį, išsigando, kad tuojau pat atsirems į kliūtį, bet uoloje iš tiesų, rodės, buvo tuščia ertmė.

Jis ištraukė ranką ir vėl spyrė į uolą, šįkart daug stipriau. Vėl atskilo keli akmenys ir nukrito ant žemės, tarp jų buvo ir keli nemaži luitai. Berniukas atsiklaupė ir ėmė šalinti akmenis, jis niekad nebuvo pastebėjęs, kad jie čia gan palaidai guli, lyg būtų kieno sukrauti? Jis pažvelgė į viršų. Galbūt čia kada nors įgriuvo žemė, uolos dalys nuskilo, nukrito žemyn ir užtvėrė kelią į kalvą.

Berniukas jau buvo pašalinęs tiek akmenų, kad galėtų įlįsti pats. Kurį laiką sunkiai kvėpuodamas ilsėjosi. Nors diena buvo vėsi ir drėgna, spėjo visas suprakaituoti. Pajudinti iš vietos ir pašalinti keliolika didelių ir sunkių akmenų buvo nelengva. O kur dar jaudulys. Jis drebėjo visu kūnu.

Paskui susikauptė ir įsiropštė į angą. Šiek tiek pašliaužęs galėjo išsitiesti visu ūgiu. Suaugęs žmogus čia būtų galėjęs pastovėti tik įtraukęs galvą, bet tokiam vaikui, kaip jis, vietos dar net liko. Jis paėjo truputį koridoriumi, kuris netrukus virto kažkuo panašiu į olą. Dienos šviesa čia sunkiai bepateko, ir berniukas mažai ką galėjo įžiūrėti. Neaiškiai regėjo vien sienas, iš dalies uolų, iš dalies žemės, šaknis, nukarusias nuo žemų lubų, nuo jų lašėjo vanduo, krito ant grindų ir gėrėsi į molį ir akmenis. Jis aptiko olą. Olą uolų sienoje, pasiekiamą slapta landa, kurios, matyt, dar niekas nebuvo aptikęs.

Jis apsigrėžė ir tarp siaurų sienų vėl prasibrovė prie angos. Lapės nebuvo nė kvapo, visi pėdsakai buvo išgaravę, bet galbūt jos nematė vien todėl, kad buvo tamsu. Dabar jam reikė-

jo tučtuojau minti namo, pasiimti prožektorių, grįžti atgal ir atidžiai ištyrinėti olą. Jis čionai kai ką atveš – pieštukų, pašto ženklų, plastikinį puoduką – ir paliks oloje. Pabandyti. Paskui kiekvieną dieną važinės ir tikrins. Jeigu viskas bus savo vietoje, ilgainiui įsitikins, kad iš tiesų tik jis vienas žino, jog ši slapta ola egzistuoja.

Išlindęs į lauką, mielai būtų tuojau dūmęs prie savo dviračio, bet susitvardė ir pirma pasistengė rūpestingai sudėti akmenis atgal ir kruopščiai užmaskuoti angą. Jis netgi iš toliau atsinešė drėgnos žemės ir užglaistė ją plyšius, kad niekas nepastebėtų, jog akmenys čia guli laisvai. Kiek įmanydamas atitiesė ir palenktus paparčius. Ateityje turės eiti čionai labai atsargiai ir gudriai, kad neišmintų tako, vedančio tiesiai prie angos. Tada ola bus jo paslaptis, ir daugiau niekas neturi jos rasti. Niekam apie ją nesakys, nei motinai, nei juolab patėviui, nei mokyklos draugams.

Jis anksčiau niekam nebuvo pasakojęs apie šią vietą, į kurią mielai ateidavo, o dabar ji pasidarė jam dar svarbesnė.

Mano slėnis, – galvojo jis, – mano ola.

Kelią į ją parodė lapė, todėl jam tuojau šovė į galvą, kaip pavadins šį žemės lopinėlį, kuris nuo šiol priklauso vien jam: Lapių slėniu.

Tai skamba paslaptingai ir sykiu neįprastai.

Lapių slėnis.

Jis patenkintas apžiūrėjo savo darbą. Niekas nepastebės, kad čia yra landa į olą. Jo slėptuvės niekada niekas neras. Ir jis dažnai čia bus ir galbūt dar išplės landą, sutvirtins olos sienas ir pasidarys slėptuvę visiems laikams.

Ir nubėgo prie dviračio.

– Aš tuoj grįšiu, – sušnabždėjo.

2009 METŲ RUGPJŪTIS

1

Visą kelią iš Velso šiaurės į pietus jie nervingai ir bergždžiai kalbėjosi apie tai, kas jiems nedavė ramybės pastarosiomis savaitėmis. Kai išvažiavo iš Pembрукšyro pakrantės nacionalinio parko ir pasiekė Fišgardą, buvo spėję jau kaip reikiant susipykti. Galbūt viskas būtų pakrypę kitaip, jeigu būtų bandę išsiaiškinti taikiai, jei tik vienam iš jų būtų šovę į galvą pasakyti:

– Nesusigadinkime gražios dienos. Pakalbėkime apie ką nors kita. Šįvakar ramiai susėsime prie taurės vyno ir viską aptarsime.

Bet jie nesugebėjo ištrūkti iš tos spiralės, į kurią buvo pakliuvę, ir viskas virto tragedija, tačiau to niekas negalėjo numatyti. Tas ginčas brendo jau seniai ir, Vanesos nuomone, iš esmės buvo dėl... *nieko*. Metjus, jos vyras, dirbo Svonsio miesto firmoje, kuriančioje kompiuterinę produkciją, ir per daugelį metų buvo labai iškilęs. Tačiau pastaruoju metu padėtis buvo pablogėjusi, konkurencija sustiprėjusi, rinkos reikalavimai sugriežtėję ir pagreitėję, ir firmoje imta kalbėti apie persitvarkymo galimybes, iš esmės apie tai, kad reikėtų pritraukti jaunų žmonių iš kitur ir pakeisti jais saviškius, žinomus kaip nelabai konkurencingus. Metjus manė – Vanesa tai vadino *idée fixe*, – kad jis bus atleistas. Bent jau numatė tokią galimybę. O kad buvo gavęs iš vienos Londono firmos pasiūlymą pereiti pas juos, manė, kodėl gresiant tokiam pavojui turėtų užbėgti jam už akių, išeiti iš darbo ir persikelti į Londoną.

– Užtat, kad tu tada, pavyzdžiui, negausi kompensacijos, – prieštaravo jam Vanesa.

– Gerai. Bet kas man iš tos kompensacijos, jei vieta Londone tada bus užimta ir aš liksiu be darbo?

– Tada susirasi kitą.

– O jei ne?

Problema, aišku, buvo kita. Problema buvo Londonas. Vanesa buvo Svonsio universiteto docentė. Ji nemanė, kad turėtų atsisakyti savo darbo, savo studentų, įprastos aplinkos ir keltis paskui vyrą į Londoną vien todėl, kad jis nori užbėgti už akių atleidimui, kurį iki šiol tik įsivaizduoja.

– Elgiesi taip, lyg būtum devynioliktojo amžiaus paša, – piktai tarė ji. – Tu nusprendi, ir aš privalau klusniai sekti paskui tave, kur užsimanai. Tačiau dabar žmonės gyvena kitaip. Aš nevažiuosiu su tavimi į Londoną, Metjau. Nors tu kažin ką!

Jis atsiduso.

– Argi būtų taip blogai, – paklausė jis, – pakeisti vietą po penkiolikos metų Svonsyje?

– Nebūtų. Tik ne dabar. Ir ne vien todėl, kad kaip tik tu to nori!

Maksas, didelis ilgaplaukis aviganis, gulintis ant galinės sėdynės, pakėlė galvą ir suinkštė. Metjus žvilgtelėjo pro galinio vaizdo veidrodį.

– Bijau, kad Maksui reikia į lauką. Jis neištvers, kol parvažiuosim namo.

Vanesa nieko neatsakė. Ji taip stipriai sučiaupė lūpas, kad jos virto baltu brūkšniu. Metjus nieko nelaukęs išsuko pirma proga iš pagrindinio kelio ir nuvažiavo plentu, vėl vedančiu į Pakrantės parką. Artėjo vakaras, saulė kabėjo jau žemai. Buvo šiltas, giedras, nuostabus rugpjūčio vakaras. Laukus dengė rausva auksinė šviesa. Jie pastebėjo vienišą keleivį, kuris lipo per pinučių tvorą, o šiaip aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Nacionalinis parkas, daugelį mylių besidriekiantis palei jūrą, tačiau įsiterpęs ir giliai į šalies vidų, kaip magnetas traukė turistus. Vasarą čia nuolatos knibždėjo žmonių, pėsčių, raitų ir su

kalnų dviračiais, tačiau daugiausia palei jūrą. O atokiau nuo jos galėjai valandų valandas vaikščioti ir nieko nesutikti.

Jie privažiavo nedidelę poilsio aikštelę, esančią šiek tiek žemiau kelio ir su puikiu vaizdu į aplinką. Čia stovėjo pikniko stalas, du suolai ir metalinė šiukšlinė. Šiukšlinė buvo visiškai tuščia, žmonės, matyt, čionai retai kada užklydavo.

Metjus sustojo.

– Pasivaikščiokim truputį su Maksu, – pasakė jis, – mums tai išeis į naudą.

Vanesa papurtė galvą.

– Pavedžiok jį vienas. Man reikia pabūti vienai. Pamąstyti. Aš čia jūsų palauksiu.

– Tikrai to nori?

– Taip. Tikrai.

Jie išlipo. Į veidus padvelkė šiltas oras. Automobilyje buvo nustatę dvidešimties laipsnių temperatūrą, o lauke tikriausiai dar tebetvyrojo dvidešimt keturi. Vaiskiai mėlyname danguje nebuvo nė vieno debesies. Buvo viena tų dienų, apie kurias galima svajoti visą žiemą.

Ar prisimeni tą puikią rugpjūčio dieną? Tą atokią poilsio aikštelę pasaulio krašte... Ramybė, šiluma... ir nieko daugiau...

Ne, jis taip nekalbės, – pamanė Vanesa. – Tą sekmadienį tikriausiai prisimins kaip kivirčo dieną. Kad ir kaip viskas baigsis, ta ilga kelionė iš Holihedo į Svonsį išliks atmintyje dėl to, kad jie beveik visą kelią kalbėjo. Ir kad paskui Metjus išlipo su Maksu pasivaikščioti, o Vanesa liko prie automobilio, nes taip pyko ant jo, kad nenorėjo eiti kartu.

Tenai buvo žmonių išmintas takas, kuris galiuką leidosi žemyn į slėnį, o paskui staiga suko aplink kalvą į kairę ir jo iš poilsio vietos daugiau nebuvo matyti. Vanesa lydėjo akimis Metjų ir Maksą tol, kol jie dingo už posūkio; Maksas dar keliskart neramiai atsigręžė į savo šeimninę, paskui keliskart liuoktelėjo ir pasivijęs lėtai nubidzeno paskui Metjų. Šio labai tiesūs pečiai sakė jai, koks ir jis tebėra piktas. Aišku, jautėsi nesuprastas. O pats nė kiek nesistengė jos suprasti. Tikriausiai dar ilgai duo-

sis su šunimi. Metjui visuomet reikėdavo pajudėti, kai būdavo susinervinęs, bet paskui paprastai grįždavo daug ramesnis ir santūresnis.

Ji lėtai priėjo prie pikniko stalo, atsisėdo ant saulės išildyto suolo. Vakaro šviesa buvo tokia švelni, kad daugiau nebeakino. Ji žvelgė į negilų, platų, banguotą ir labai žalią slėnį. Palei šiaurinį jo kraštą ėjo akmenų siena, kuri paskui jungėsi su nedideliu medžių guotu. Aplink žėlė tik žemi prožirnių krūmai, dabar šiek tiek dulkinos žalios spalvos. Balandžio mėnesį, kai jie žydėjo, visas slėnis, matyt, buvo pilnas geltonos spalvos dėmių.

Kaip čia gražu! Vanesa pagalvojo, kad vėliau reikėtų čionai dažnai atvažiuoti. Kai kurios nacionalinio parko dalys buvo netoli nuo Svonsio, bet ji galėjo vienos rankos pirštais suskaičiuoti, kiek kartų per paskutiniuosius penkiolika metų juodu su Metjumi buvo čia, o juk ją visą laiką taip traukė į pajūrį paplaukioti. Galbūt jiems reikėtų kurį nors rudens savaitgalį išsirengti į žygį. Maksudai tai labai patiktų, nes jis taip mėgsta palakstyti. Tada galbūt jau ruošis keltis į Londoną.

Londonas.

Aš nenoriu palikti to, prie ko pripratusi, – galvojo ji, – ir nenoriu, kad mudu susitikinėtume tik savaitgaliais, kad Metjus gyventų Londone, o aš Svonsyje... Aš ne taip viską išivaizdavau... Tuo pat metu paklausė savęs, ar trisdešimt septynerių metų moteriai tinka taip įsikibus laikytis to, kas įprasta. Ar jos amžiuje nereikėtų būti truputį judresnei? Paslankesnei? Trokštančiai nuotykių?

Smalsesnei?

Ji buvo taip pasinėrusi į savo mintis, kad beveik nejuto, kaip slenka laikas. Du ar tris kartus girdėjo, kaip aukščiau plentu pravažiavo automobilis, šiaip buvo ramu. Kaip tik tada, kai pagaliau pažiūrėjo į laikrodį, pamatė, kad Metjaus ir Makso nėra jau beveik dvidešimt minučių, tada vėl išgirdo artėjant automobilį. Privažiavęs poilsiavietę, jis sulėtino greitį, paskui padidino, tačiau galiuką pavažiavęs vėl sumažino. Vanesa atsigręžė, bet nieko nepamatė. Poilsiavietę nuo plento skyrė gyvatvorė,

automobilis pasirodė išlindęs iš už kito posūkio. Tada jį ir pamatė. Tai buvo baltas furgonas su neaiškiu užrašu ant šono, kurio ji, deja, neįstengė perskaityti. Vanesa pastebėjo, kad tas automobilis važiuoja labai lėtai. Dabar štai vairuotojas jį vidury kelio apgręžė ir ėmė važiuoti atgal. Jis dingo iš Vanesos regos, bet ji vis dar girdėjo jo motoro ūžimą. Automobilis, rodė, tiesiog šliaužė pro poilsiavietę, paskui padidino greitį. Tada vėl sumažino. Vanesa suraukė kaktą. Nejau jis vėl gręžiasi. Kodėl tas automobilis važinėja šen ir ten? Ar tai tas pats, kuris keliskart jau pravažiavo, bet ji neatkreipė dėmesio. Štai jis vėl artinasi, sulėtino greitį. Tačiau šįkart, matyt, pasuko link poilsiavietės. Vanesa vėl atsigręžė, bet nieko nepamatė. Tik išgirdo, kaip trinktelėjo automobilio durys. Automobilis, matyt, sustojo ties išvažiavimu ir nesuko prie pačios poilsiavietės. Kažkam, matyt, staigiai prireikė nusišlapinti, ir jis sustojo pamatęs, kad prie pikniko stalo sėdi moteris.

Ji bandė nekreipti dėmesio į beužeinantį nerimą ir pažvelgė į slėnį.

Metjus jau išties galėtų pamažėliais sugrįžti, – pamanė ji.

Troško, kad Maksas lodamas išlėktų iš už kampo. Kaip būtų norėjusi, kad dabar greta būtų tas didelis šuo. Ir kartu vadino save isterike. Nerimsta tik todėl, kad pro šalį porąsyk pravažiavo automobilis... Tik todėl, kad staiga pasijuto labai vieniša.

Nors nieko neišgirdo, ūmus nerimas privertė staigiai atsigręžti. Ją buvo apėmęs nesuprantamas grėsmės jausmas, pašiaušęs visus sprando plaukelius ir pašiurpinęs abi rankas, nors aplink buvo taip šilta.

Prie pat jos stovėjo vyras.

Arčiau kaip už dviejų žingsnių. Jis priėjo be garso.

Vanesa pašoko. Nebuvo tikra, kad tuo metu ir suriko, tačiau manė, kad tai buvo įmanoma.

Tas tipas buvo be galo šiurpus.

Jam, matyt, rūpėjo neparodyti veido, nes, nepaisant labai šilto vakaro, buvo su juoda beisbolo kepuraitė, užmankšlinta žemai ant kaktos, su visiškai nepermatomais juodais kaip

anglis akiniais, juodu šaliku, taip aukštai pakeltu, kad beveik dengė burną. Vanesa išties matė tik jo nosį. Mūvėjo juodas bėgti skirtas kelnės, vilkėjo juodą megztinį atraitojamu kaklu ir buvo su pirštinėmis.

Vanesa sunkiai nuriijo seilę.

– Ko!.. – pradėjo ji.

Po akimirkos tas vyras žaibiškai puolė prie jos. Taip staigiai, kad Vanesai nebuvo kada nei gintis, nei trauktis. Prie jos veido buvo prispausta kažkas šlapia, ją apgaubė gailus kvapas ir sukėlė smarkų skausmą ir kosulį. Jai pasidarė bloga, o paskui staiga neteko amo. Ji bejėgiškai mataravo rankomis kaip glebi guminė lėlė, kabanti ant siūlų, ir tada prarado sąmonę.

Pasinėrė į visišką tamsą.

Į begalinę naktį.

2

Jis maudėsi prakaitu. Nors seniai buvo be storo megztinio, kaklaskarės ir pirštinių ir viską sumetęs ant galinės sėdynės. Dabar buvo tik su sportinėmis kelnėmis ir baltais berankoviais marškinėliais. Nunešiotais sportiniais batais.

Tačiau prakaitavo taip, kad juto, kaip nugara bėga prakaitas.

Jis suprato, kad važiuoja per greitai, ir staigiai atitraukė nuo pedalo koją. Dar trūko, kad kaip tik dabar kristų į akį policijos patruliui. Buvo blaivus, tačiau vis tiek, matyt, būtų neišvengęs klausimo, kodėl šį vakarą važinėja tarp Vakarų kranto ir Svonio. Nors iš esmės tai nėra įtartina. Ir nedraudžiama.

Nusiramink, Rajanai, – sakė jis sau. – Tu praleidai sekma-dienį prie jūros ir dabar važiuoji namo. Čia nėra nieko keista.

Bet vis tiek sulėtino greitį. Ir, nepaisant raminančių minčių, nenustojė prakaituoti, ir širdis nepradėjo lėčiau plakti, ji vis taip pat tankiai ir smarkiai daužėsi.

Jau kelias dienas stengėsi negirdėti raginančio, perspėjančio balso, kuris jam be perstojo šnabždėjo, kad jo planas pernelyg beprotiškas. Kad pagrobtį žmogų ir išsireikalauti už jį išpirkos ne tik jam per sunkus, bet ir visiškai neįmanomas uždavinys. Rajanas Li išties nebuvo nekaltas avinėlis, dukart baustas už įsilaužimą ir kūno sužalojimą ir puikiai pažįstamas policijai. Jis, tiesa, vis bandė užsidirbti duoną doru darbu, bet jam kiekvienąsyk vis nepavykdavo, paprastai todėl, kad niekaip neįstengė rytais laiku išsiropšti iš lovos ir nevéluoti į darbą. Dėl to vis lėkdavo iš jo ir nueidavo kreivais keliais. Todėl puikiai pažinojo gyvenimą už arba geriausiu atveju ties legalumo riba.

Ir vis ėjo kreivais keliais.

Tačiau viena buvo nukniaukti iš parduotuvės kompiuterį, apvogti automobilį, atimti iš senos damos rankinuką arba sukelti smagias muštynes.

Ir visai kas kita užpulti moterį, apsvaiginti, pagrobtį ir paslėpti, kad paskui iš jos vyro pareikalautų šimto tūkstančių svarų išpirkos.

Čia galėjo tiek daug kas neišdegti, kad jam, kai tik bent sekunde pasiduodavo savo baimėms, imdavo suktis galva. Pavyzdžiui, visų pirma perspės jos vyrą. Tik be policijos! Tačiau daug kas sakė, kad jis vis dėlto tuojau susisieks su farais. Ir tada prieš jį, Rajaną, bus ne vienas vienintelis žmogus, be to, ištiktas šoko ir sutrikęs, o visas regiono policijos aparatas. Tada pinigų perdavimas bus pavojingiausias momentas, nes aišku, kad jie kaip tik tada bandys jį nutverti. Vienintelis jo koziris bus įkaitė. Jai jie nenorės pakenkti.

Jis pajuto, kad ėmė važiuoti per lėtai, įtartinais lėtai, ir vėl padidino greitį. Jo rankos buvo tokios šlapios, kad, rodėsi, tuoj nuslys nuo vairo. Jam reikia galvoti apie tą moterį. Ji Vanesa. Daktarė Vanesa Vilard. Svonsio universiteto docentė. Ji noriai pasakė jam savo pavardę ir pareigas, vyro pavardę, bendrą telefono numerį. Viską, ko jis klausė. Jai buvo dar bloga nuo chlo-roformo, kuriuo buvo sumirkęs skudurą ir prispaudęs jai prie veido. Dėl to ji paskui visą valandą kietai miegojo. Jam pavyko

ją daugmaž lengvai nutempti į savo automobilį ir nugabenti į kitą už kelių mylių esančią vietą, daugmaž todėl, kad prieš tris dienas, ketvirtadienio vakarą, buvo įsivėlęs smuklėje į smarkias muštynes, ir dabar jam velniškai tebeskaudėjo dešinę ranką. Vis dėlto nunešė tą moterį kelis paskutinius žingsnius iki olos angos. O sunkiausia buvo žemu urvu nuboginti į jos vidų. Jis galėjo eiti tik pasilenkęs, be to, buvo jau sutemę ir iš lauko beveik neįėjo dienos šviesos. Jis, tiesa, turėjo kišeninį žibintuvėlį, tačiau abi rankos buvo užimtos. Pirma klaida. Prieš tai reikėjo būtinai apsirūpinti ant galvos rišama juosta su prožektoriumi, kaip kalnakasių.

Greitai suprato ir tai, kad apšvietimas buvo toli gražu ne vienintelė klaida. Kadangi moteris pagaliau atsigavo ir išsivėmusi – chloroformo pasekmė – ėmė šaukti savo vyrą, jis išsiaiškino, kad tas vyras pirma buvo visai netoli nuo poilsiavietės. Jis buvo nuėjęs pavedžioti šunį, aviganį, ir ji kiekvieną akimirką laukė jo sugrįžtant. Rajaną nuo tos žinios iš pradžių išpylė šaltas, o paskui karštas prakaitas. Be tikslo važinėdamas šen ir ten jis pastebėjo poilsio aikštelėje vienišą moterį, keliskart pravažiavo keliu pro šalį ir įsitikino, kad aplink nieko nėra. Be to, nustatė, kad ji išties tinkamas jo planui objektas. Tai liudijo didelis brangus BMW automobilis, taip pat moters rengimosi maniera – nerūpestinga, su džinsais ir teniso marškinėliais, tačiau rodanti tą sąmoningą paprastumą, už kurį reikia pakloti krūvą pinigų. Jam nereikėjo milijonierių, šimtą tūkstančių svarų ir vidutiniokas sukrapštys, bet nenorėjo ir apsirikti, užšokęs ant socialinės paramos gavėjų.

Ji tobula, be jokių priekaištų, – nusprendė jis.

Ir paskui sužinojo, kad jo vos neužklupo vyras ir aviganis šuo. Gerai pagalvojęs prisiminė, kad prakaitas pilti ėmė kaip tik nuo tos akimirkos, ir iki šiol nesiliovė.

Tam reikėjo būti daug atsargesniam, – sakė jis sau, – daug atidesniam. Daug įtaresniam. Daug rūpestingesniam.

Vanessa kiūtojo susigūžusi olos kampe, vis dar žiaukčiojo apimta šleikštulio ir šoko, tad jis išdrįso ją paleisti ir įsijungti

kišeninį žibintuvėlį. Nuo burnos ir nosies kaklaskarę jau buvo nusiėmęs. Vanesa apsidairė, suprato, kad yra po žeme, išvydo pailgą medinę dėžę su atverstu dangčiu ir paklaiko. Keturpėsčia pabandė nusigauti prie olos landos, ėmė klaikiai klykti ir daužytis kaip plėšri katė, kai jis nutvėrė jai už dešinės kojos. Jis žinojo, kad aplink nieko nėra ir todėl jos niekas neišgirs, tačiau jos riksmas vis dėlto nervino. Jis nuolatos treniravosi, todėl buvo labai stiprus, ir ta moteris, be to, dar veikiama chloroformo, neturėjo prieš jį jokių šansų. Ir vis dėlto smarkiai jam priešinosi. Gynėsi kaip patrakusi, draskėsi, kandžiojosi ir daužėsi, ir jis džiaugėsi savo maskaradu, kuris paskui neleis ant jo rasti kraujo pėdsakų. Būtų galėjęs ją atjungti vienu tikslu smūgiu, tačiau tuo metu dar nežinojo jos pavardės ir adresą; jam reikėjo tų duomenų, o iš sąmonės netekusios moters nebūtų galėjęs jų išgauti. Taip pat nenorėjo jos skaudinti. Jam buvo jos gaila ir tikėjosi, kad ir jai, ir jam visa ta istorija greitai ir sėkmingai baigsis.

Jam pavyko nutverti ją už riešų ir sutramdyti. Tą pačią akimirką ji sugniužo, bejėgiškai sugniužo, ir jos plačiai išplėstose, blėsčiojančiose akyse galėjai įžvelgti vien neapsakomą siaubą.

– Man reikia pinigų, – pasakė jis jai.

Jo balsas jam pačiam atrodė duslus ir neįprastas po stora skepeta.

– Tik tiek. Kai tik tavo giminaičiai sumokės, aš tave iš šio urvo tučtuojau išleisiu. Ar tas automobilis, su kuriuo čionai atvažiavai, tavo?

Ji teįstengė vien tyliai karktelėti:

– Mano vyro ir mano.

Kokia laimė, kad ji turi vyrą. Antraip Rajanui būtų reikėję derėtis su tėvais, broliais ir seserimis, kurie galbūt gyvena išsibarstę po visą Didžiąją Britaniją. Kai yra vyras, aiški bent jau priklausomybė. Šiaip ar taip, variantas ne pats blogiausias: ji nėra visiškai vieniša ir nėra taip, kad nebūtų iš ko reikalauti pinigų. To Rajanas baisiai bijojo.

– Kuo vardu tavo vyras? – paklausė jis.

Ji dusyk veltui bandė atsakyti, kol jos balsas pagaliau pakluso. Pirma taip smarkiai klykė, kad visiškai užkimo.

– Metjus, – pagaliau įstengė atsakyti. – Metjus Vilardas.

– O tavo?

– Vanesa. Vanesa Vilard. Aš esu Svonsio universiteto docentė. Aš ne kažin kiek uždirbu.

– Kur jūs gyvenate?

Ji pasakė savo adresą ir telefono numerį. Jis visa tai įsirašė savo atmintyje. Užsirašyti popieriuje jam atrodė pavojinga.

– Mes... mes išties ne milijonieriai, – pasakė ji. – Jūs... matyt, mane su kuo nors supainiojote.

Jis papurtė galvą.

– Man reikia šimto tūkstančių. Tiek tavo vyras sugebės gauti.

Ji atrodė sutrikusi. Aiškiai tikėjosi, kad bus pareikalauta milijono. Tačiau iš kur jai žinoti visas priežastis ir aplinkybes?

Sunkiausias momentas atėjo, kai paaiškino, kad turės atsigulti į tą dėžę ir jis uždarys dangtį. Šįsyk ji nebandė bėgti, bet pradėjo taip žiopčioti, kad jis iš pradžių pamanė, kad ją ištiko astmos priepuolis.

– Prašau, – pagaliau išsteno ji. – Prašau, labai prašau! Labai prašau to nedaryti!

Jis užtikrino ją, kad jai nieko neatsitiks.

– Skylių orui į valias. Tu gausi prožektorių. Aš tenai įdėjęs žurnalų. Užtektinai vandens ir maisto. Galbūt tavo vyras sumokės jau rytoj. Tada tu iškart būsi laisva.

– Aš čia juk oloje ir po žeme. Kodėl to neužtenka? Kodėl?..

Jis paaiškino jai, kad olą užvers akmenimis, bet jai būtų nesunku kantriai pasidarbavus tuos akmenis pašalinti, o jis negalys to leisti.

– Aš kiekvieną dieną atvažiuosiu pažiūrėti, kaip tau sekasi, – pažadėjo jis. Tai buvo melas. Kelias iš Svonsio buvo pernelyg tolimas, ir jis nė nemanė rizikuoti čionai važinėdamas. Tada galėjo atvesti prie olos policiją. Tačiau tuo momentu buvo patartina pasakyti ką nors paguodžiamą.